

Sygnatura akt VI W 1455/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18-03-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 18-03-2013 r.

sprawy przeciwko B. S. synowi B. i Z. ur. (...) we W.

urodzonego (...)

obwinionego o to, że

w dniu 01.06.2011 r. o godz. 15:15 we W. na Pl. (...). W., będąc kierowcą pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-36 (zakaz zatrzymywania się).

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

I. uznaje obwinionego B. S. za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W dniu 1 czerwca 2011 r. około godz. 15:15 B. S. zaparkował samochód marki S. (...) nr rej. (...) we W. na pl. (...) w miejscu obowiązywania znaku drogowego B – 36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 wskazującą, że pozostawiony pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela, po czym opuścił to miejsce. W tym samym czasie w tym miejscu pojawili się S. Miejscy Omar M. i G. K.. Widząc zaparkowany na chodniku, wbrew przepisom samochód wezwali lawetę. Wtedy zjawił się B. S.. Wskazał, iż to on zaparkował samochód w tym właśnie miejscu. Następnie wycofał się z tego stwierdzenia. Odmówił przyjęcia mandatu. Dlatego S. Miejscy wręczyli mu wezwanie do stawienia w siedzibie Straży Miejskiej we W. w charakterze obwinionego, co pokwitował własnoręcznym podpisem.

dowód: notatka urzędowa k. 4-5;

dokumentacja fotograficzna k. 6;

zeznania G. K. k. 7-8, 65-66;

wezwanie k. 9-10;

dyspozycja k. 11;

zeznania Omara M. k. 34-35;

B. S. prowadzi działalność gospodarczą, z której uzyskuje ujemny wynik finansowy. Był karany za popełnienie wykroczeń przeciwko porządkowi i bezpieczeństwu w komunikacji.

dowód: wywiad środowiskowy k. 43;

informacja k. 56;

B. S. w momencie popełnienia przypisanego mu czynu miał zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowana swoim postępowaniem.

dowód: opinia biegłego psychiatry;

B. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W tym czasie samochodem miała kierować jego znajoma o imieniu K., której obecnego nazwiska i adresu nie zna. Zaprzeczył by miał powiedzieć S. Miejskiemu Omarowi M., iż to on zaparkował samochód w przedmiotowym miejscu.

vide: wyjaśnienia B. S. k. 60;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach Omara M. i G. K. oraz notatce urzędowej, dokumentacji fotograficznej a także informacjach odnoszących się do osoby B. S..

Omar M. i G. K. to S. Miejscy, którzy w ramach służbowych powinności podjęli interwencję wobec nieprawidłowo zaparkowanego samochodu. Wykonywanie tych powinności w żaden sposób nie może być utożsamione z okazaniem złej woli wobec sprawcy wybryku. Stąd ich zeznaniom nie sposób odmówić waloru obiektywności. Świadkowie ci zeznawali spójnie i konsekwentnie a także spontanicznie. Sposób ich zeznań odpowiadał realnym możliwościom odtworzenia zdarzeń w dłuższym okresie czasu po ich upływie.

Dowodami korespondującymi z zeznaniami Omara M. i G. K. są sporządzona przez tych świadków notatka urzędowa opisująca przebieg zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną, dyspozycją odholowania samochodu i wezwaniem do siedziby Straży Miejskiej. Pisma te, jako wtórne wobec zeznań osób je sporządzających zostały uznane za wiarygodne w tym samym zakresie i z tych samych przyczyn, co zeznania Omara M. i G. K..

Informacja o karalności obwinionego, jego wywiad i opinia psychiatry z przyczyn oczywistych zostały uznane za wiarygodne.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom B. S. wobec sprzeczności z opisanym wyżej materiałem jak i zasadami doświadczenia życiowego. Jest bowiem irracjonalnym tłumaczenie powierzenia mienia o niemałej wartości, jakim jest samochód osobie, której personaliów i adresu nie można wskazać już po kilku miesiącach od zdarzenia.

Odnosząc się do dyspozycji art. 92 § 1 kw stwierdzono, co następuje. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) wyraźnie wskazuje w art. 5 hierarchię dyrektyw obowiązujących w ruchu drogowym a płynących z różnych źródeł (por. R.A.Stefański: Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC 2008, wyd. II, s. 134). Wskazano tam prymat reguł zachowania płynący ze znaków drogowych ustępujących jedynie poleceniom i sygnałom dawanym przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli. Zgodnie z § 28 ust. 2 oraz ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393 z późn. zm.) znak B-36 „zakaz zatrzymywania się” oznacza zakaz zatrzymania pojazdu i dotyczy on tej strony drogi, po której znak się znajduje, z wyjątkiem miejsc, gdzie za pomocą znaku dopuszcza się postój lub zatrzymanie.

B. S. parkując samochód w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” dopuścił się zatem czynu z art. 92 § 1 kw.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze jej społeczne oddziaływanie, aspekt wychowawczy względem obwinionego oraz jego sytuację.

Jako okoliczność obciążającą przyjęto karalność obwinionego za podobne wybryki. Okoliczności łagodzących nie dostrzeżono.

O kosztach orzeczono nie widząc podstaw do zwolnienia obwinionego od tych należności.